

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE – LJUBLJANA

ALMA KARLIN: DALJNA ŽENSKA

Podatki o knjigi

- Naslov: Daljna ženska
- Podnaslov: Tragična zgodba Franka van Halna
- Avtorica: Alma M. Karlin
- Prevedla: Jerneja Jezernik
- Spremn beseda: Jerneja Jezernik
- Urednik: Aleš Čeh
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: trda s ščitnim ovitkom
- Število strani: 200
- Število fotografij: 11
- Fotografsko gradivo: zasebni arhiv Helene Ojsteršek in Daniela Fröhliche, zapuščina Alme M. Karlin Ms 1872 v Rokopisnem oddelku NUK
- ISBN: 978-961-278-495-9
- Cena: 23,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2020

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

A če najdem dušico, od življenja zlomljeno, potem tiho odprem to sveto kamrico

Daljna ženska je avtobiografska zgodba Alme M. Karlin o njenem znanstvu in odnosu s protinacističnim ubežnikom Hansom Joachimom Bonsackom (s psevdonimom Frank von Halen), ki se je v strahu pred maščevanjem režima zatekel v Celje, kjer ga je pod svoje okrilje vzela Alma. Njune poti se prepletejo na življenjsko usoden način, ki ga avtorica rešuje z vsem, kar jo je zaznamovalo: umetnostjo in upornostjo, magijo in molitvijo, sočutjem in jezo. Napeto pričevanje in najverjetneje Almina najbolj iskrena literarna izpoved, ki nam popotnico sveta nariše v novi luči.

Čas neposredno pred drugo svetovno vojno je bil nemiren, poln tesnobe in trhlj medčloveških vezi, ki so se lahko v trenutku pretrgale. V turbulentnem obdobju z Almo Karlin naveže stik protinacistični pisatelj, ki v strahu za svoje življenje kmalu pripotuje v Celje in pri Almi poišče zavetje. Čeprav je sprva omikan in uglajen gost, začne gostoljubje kmalu izkoriščati, kar Almo in njeno prijateljico Theo Schreiber Gamelin najprej pahne v finančno zagato, kasneje pa še v globoko duševno in duhovno stisko. Laži, prerasle v spletke in celo politične prevare, dajejo vedeti, da bo zgodba prav vse vpletene življenjsko zaznamovala in preoblikovala.

O avtorici

Alma Maksimiljana

Karlin je svetovna popotnica slovenskega rodu, ki se je uveljavila kot pisateljica, pesnica in zbirateljica. Rodila se je l. 1889 v Celju, kot večji del tedanjega meščanstva je govorila v nemškem jeziku. Odločitev za šolanje v Gradcu je bila zanjo tako pričakovana,

bolj nepričakovan pa je bil študij jezikov v Londonu, kjer se je izkazala kot poliglotka. Po koncu prve svetovne vojne se je odpravila na pot okoli sveta, ki jo je v največji meri opisala v potopisnem romanu *Samotno potovanje* (Celjska Mohorjeva družba, 2020). V kaotičnem medvojnem času in pozneje, ko je druga svetovna vojna že prizadela staro celino, je ostro nasprotovala nacističnemu režimu. Umrla je po vojni, leta 1950, zaradi tuberkuloze in raka na dojki. Za sabo je pustila neprecenljivo zapuščino redkih predmetov s potovanj, umetniških spisov in potopisnih zapiskov, ki avanturističnega, uporniškega in umetniškega duha bodrijo še danes.

Odlomki iz knjige

»To nima nobenega smisla, Alma, ne morem več! To nedostojanstveno podajanje od zapora do zapora je zame nevzdržno. Pri tem preprosto ne bom sodeloval!«

Nisem našla besed, s katerimi bi mu ugovarjala. Na njegovem mestu bi enako razmišljala. V svoji notranjosti sem ga izpustila.

Nekoč me je zaprosil za nekaj slivovega žganja. Steklenica je še stala na mizici. Zraven je bil poln kozarec.

»Lahko noč, Frank!«

»Lahko noč ... Daljna ženska!«

Nasmehnil se mi je. Tiho sem zaprla vrata.

Dolgi boj se je končal s porazom ...

Kljub temu je bilo v meni nekaj, kar je vedno ponavljalo: brezupen primer je in prišel je k tebi, da bi poravnal, da bi v miru umrl.

To je bila moja edina, kot megla redka tolažba. Umrli bi v udobni postelji, na toplem, pri prijateljih, ne pa nekje v kakem poledenelem cestnem jarku, pod hladno migetajočimi zvezdami ali pod udarci kake obmejne straže ...

Noč je bila grozna. Štela in štela sem ure. Je vzel strup, ki ga je prinesel s seboj? Je v svoji vznemirjenosti vendarle izpraznil kozarec nedolžne tekočine? Je res hotel, moral umreti? Kaj bo rekla njegova mama?

In predvsem: Kakšne ljubeznivosti bom napisala visokemu komisarju in tudi oblastem, ki ...?

Thea je kot kakšna prikazen stala med podboji vrat. Napočilo je zimsko jutro.

»Greš z mano?« je vprašala.

Moram priznati, da me je zvijalo od strahu, potem pa sem vstala, si nadela oblačila, oblekla svoj rdeči plašč – spremljal je vse izkušnje naslednjih dni – in odcepljala za svojo prijateljico, ne toliko iz strahu, ampak zato, ker so moji živci grozili, da bodo odpovedali. Ga bova našli mrtvega?

(Str. 116–117)